

Пияна Гана.

Нѣкога, въ наше село имало една жена, която всички зовѣли пияна Гана. Мжжътъ ѝ, бай Пройчо, билъ работливъ и смиренъ човѣкъ. Той по кръчмитѣ не скиталъ, вино и ракия въ уста не турялъ. Но стринка Гана не приличала на него. Тя по цѣли дни миткала по село. Започне се сватба — стринка Гана първа тамъ. Кръщение дойде — ето я пакъ се настанила. Поменъ нѣкжде направятъ — и поменътъ безъ нея не бива.

Прибирала се вечеръ късно — пийнала, весела. А кога нѣмало ни сватба, ни кръщение, нито поменъ — тогава си посрѣбвала скришомъ дома ракийка отъ глиняно пузирче.

Дошла жетва. Отвелъ бай Пройчо жетвари на нивата, а стринка Гана се запретнала дома вечеря да приготви. Шета стринка тукъ, шета тамъ и все понадига пузирчето съ ракия.

Минало обѣдъ. Напалила стринка Гана печьта, изнесла вѣнъ хлѣбъ да опече. Но пусти крака държатъ ли се? А главата тежи, тежи като олово. Политнала стринка насамъ, политнала натамъ и току — бухъ! — паднала по очи на земята.

Лежи стринка Гана и слуша. Дочува ѝ се, че покрай нея ходятъ хора, говорятъ нѣщо, работятъ. Сѣтила се стринка.

— Видѣли сж ме съседкитѣ, — помислила тя, — и дошли сж да опекатъ хлѣба вмѣсто мене.

Присторила се на болна, запъшкала тежко; тежко и провикнала се, безъ да дига глава:

— Охъ, помагайте съседки, помагайте! . . . Много ми е лошо . . . не

мога глава да вдигна . . .

Лежала така до вечерята. А кога се върнали отъ нивата бай Пройчо и жетваритѣ — що да видятъ. Стринка Гана лежи пияна до печьта, а свинетѣ излапали тестото. Пъкъ стринка Гана мислила, че комшийкитѣ помагатъ.

Оттогава ѝ излѣзло прѣкоръ пияна Гана.

Георги Райчевъ.